

≡ Пролог ≡

Момчето държеше спрея вертикално. Близко до оребрестата стомана. Натисна го и загледа как ярката струя червена боя оформя буквата „И“.

Беше го направил. Беше белязал влак. Всеки можеше да бележи стена или спускаща се метална врата на евтин магазин, но само истинските смелчаци, само най-добрите художници на графити можеха да бележат влак от нийоркското метро. А той бе едва на десет години.

Да се добере до тук от Горен Ийст Сайд, бе опасно като в проклетата Босна или в Ирак, или друго такова място. Първо прекоси Централ Парк в мрака. После пое с метрото на север с четири спрея „Крилон“ в раницата. Беше си сложил качулката на суитшърта, за да е невидим за пианиците и наркоманите, които пътуваха с него до крайната спирка на линията, на 207-а улица. Проклетият „Инд“ е едно от най-лошите места в Манхатън, където можеха да те убият и ограбят.

Придържаше се към сенките. Ето как успя да се изплъзне на охранителите в депото на 207-а улица, промъкваше се и криволичеше в тъмната джунгла от релси и метал, за да бележи първия си влак от метрото.

Нарисува няколко оранжеви и лилави стръкчета трева в долната част на вагона. Добави готини демонични създания, които надничаха от тях. И сега, преди да са го забелязали, изписа знака си. ИХН4.

Това не беше измислен знак, каквито всички други използваша. Не и за него. Това бяха истинските му инициали, първите букви от трите му имена, същите като на баща му, дядо му и пращядо му. Само 4 си беше негово.

Единствено аматьорите изписваха всички букви с еднакъв

размер, за това направи четворката голяма. Миналата година не знаеше това, когато беляза първата си сграда, кооперацията в Централ Парк, в която живееше. Вдигна се голям скандал сред управата. Никой обаче не подозираше него.

Почти никой.

Ако не се измъкнеше скоро от тук, щяха да го забележат. Добави черни цепнатини през буквите, сякаш се разпадаха. Жалко, че нямаше четка и време да го направи както трябва.

Сега оставаше само да снима. Проклетото метро имаше нова политика. Вадеха от употреба всеки белязан вагон и го чистеха. Единственият начин артистът да докаже творбата си беше със снимка. Ако не направиш снимка, творбата не съществува.

Той зарови в раницата си, извади апарата „Олимпус Стилус“, който икономката им му подари за рождения ден. Отстъпи назад и се опита да хване в кадъра възможно най-голяма част от вагона. Светкавицата можеше да го издаде, но трябваше да поеме този риск. Без снимка не можеше да твърди, че го е белязал.

– *Не мърдай!*

Натисна бутона. Светкавицата светна в мига, в който паза-чът го хвана за ръката и съсипа снимката.

* * *

Баща му го взе от полицейския участък. Той беше голяма клечка в града и през цялото време се държеше добре, опитваше да се разбере кротко с ченгетата. Но след като излязоха от участъка и тръгнаха по разнебитения паркинг, баща му го хвана и го притисна към новото си порше 911.

– Шибан загубеняк!

Замахна и го зашлеви силено. От дясната страна на главата. После от лявата. С юмрук.

В колата диамантените обици на майка му проблеснаха, когато тя се извърна на другата страна.

Баща му го хвърли на миниатюрната задна седалка. Но докато бършеше с ръкав кръвта от носа си, Иън мислеше само за това, че не бе успял да направи снимката. Беше свикнал с побоищата на баща си. И този път щеше да го преживее. Но снимката.

Снимката щеше да го направи бог.

Тес танцуваше в дъжда. Танцуваше по бикини и старо потниче, беше обута с орфани стари, някога сребристи пантофки. Подскачаше по хлъзгавите, покрити с мъх плочи под капещата от дъжда хикория, която от много години заслоняваше планинската хижа. Днес танцуваше хип-хоп, вчера беше реге, а предишния ден – може би беше гръндж, или не, стига да е достатъчно силно, за да съответства на гнева ѝ, да заглуши мъката, която никога, никога не си отиваше. Така силно, както не бе възможно в Милуоки, но тук, в планината Рънауей¹, където най-близките съседи бяха елени и миещи мечки, тя можеше да надуе музиката колкото си иска.

Студеният влажен вятър на февруари в Източен Тенеси носеше миризмата на гниещи листа и скункс. Не беше подходящо време да си навън само по бельо, но тя можеше да се спаси от влагата и студа, но не и от мисълта за мъртвия си съпруг.

Носът на едната пантофка попадна в процеп в плочите, пантофката излетя и тупна в тревата. Сега беше само с една обувка. Изпращаше всичките си емоции към краката. Остър камък се заби в петата ѝ, но тя не спря, гневът гореше в нея. Принуждаваше хълбоците си да се движат, мятеше глава така, че мократа ѝ сплетена коса летеше. По-бързо и по-бързо. *Не спирай. Не смей да спиращ. Спреш ли...*

– Глуха ли си?

Тя застина, когато един мъж изтича по паянтовия дървен мост над Пуърхаус Крийк. Човек от планината, с рошава тъмна коса, гърбав нос и челюст като чук. Огромен – висок като чинар и нехаещ за дъжда, – облечен с незапасана памучна риза на

¹ Буквално от англ. „беглец“. – Б. пр.

червено-черно каре, опръскани с боя ботуши и работни дънки. Беше чела за тези горски мъже – отшелници, които се завираха в пущинака с глутница свирепи кучета и арсенал бойни пушки. Те можеха да изкарат с месеци без човешки контакт – с години, – докато не забравят кои са.

Тя стоеше неподвижна, със старите бикини и мокротото бяло памучно потниче, изопнато на гърдите ѝ. Без сутиен, яростна, самата тя почти подивяла и много, много самотна.

Той тичаше към нея, без да обръща внимание на дъжда, паянтовият дървен мост се люлееше под него.

– Изтърпях тая гадост вчера следобед и вечерта, и в *два* часа *сутринта*, но няма да търпя повече!

Тя го възприемаше на серия от бързи впечатления. Непокорните вълни на рошавата, твърде дълга коса, която се къдреше от влагата по врата му. Работните дрехи бяха смачкани, боя в десетина различни цвята бе опръскала напуканите кожени ботуши. Наболата му брада не беше достатъчно дълга за луд отшелник, но все пак изглеждаше като такъв.

Тя нямаше да се извини. Още у дома беше приключила с извиненията за бремето, което мъката ѝ стоварваше върху приятели и колеги, нямаше да го прави и тук. Беше избрала планината Рънауей не само заради името, но и заради изолацията – място, където можеше да бъде нелюбезна и съсипана от мъка, толкова гневна, колкото си искаше.

– Спри да ми крещиш!

– А как иначе ще ме чуеш?

Той грабна блутут колонката ѝ от сухото място под останките от масата за пикник.

– Остави я!

Той натисна бутона за изключване с голямата си груба лапа и спря музиката.

– А какво ще кажеш за малко любезност?

– *Любезност ли?* – Тя се радваше, че има отдушник за несправедливостите, които животът ѝ бе стоварил. – А какво ще кажеш за това, че нахлуваш тук като някакъв дивак?

– Ако изобщо проявяваш някакво уважение към всичко това... – Той описа с жест дърветата и Пуърхаус Крийк, суровите черти на лицето му приличаха на изрязани с трион. – Ако имаше някакво уважение, нямаше да се налага да нахлувам тук!

И тогава тя го видя. Мига, в който той осъзна, че не е обле-

чена. Сивите очи плъзнаха с презрение по нея. Презрение към какво? Към мократа ѝ оплетена коса? Към тялото ѝ, по-пълно, отколкото трябваше да бъде, защото се опитваше да се задуши с твърде много храна? Краката ѝ? Парцаливото бельо? Или може би заради безочието ѝ изобщо да заема някакво място на тази планета?

Кого заблуждаваше? С изпъналите мокрото потниче гърди сигурно приличаше на гротескно клише на пияна колежанка на пролетна ваканция в Канкун. Главата ѝ се маеше от прилива на гнева.

– Трябваше само да ме помолиш възпитано!

Погледът му я пронизваше, гласът му беше ниско, дълбоко ръмжено.

– Да, сигурен съм, че щеше да свърши работа.

Тя определено беше виновна, но не ѝ пукаше.

– Кой си ти?

– Някой, който иска малко спокойствие и тишина. Две думи, които ти явно не разбираш.

Никой не ѝ се беше карал след смъртта на съпруга ѝ. Всички се държаха, все едно още са в погребалното бюро с меката мебел и противната миризма на лилии. Сега беше някак болезнено опияняващо да има мишена за гнева си.

– С всички ли си така груб? – възкликна тя. – Защото, ако си...

Точно тогава една горска фея прелетя по тесния мост, като без усилие прескачаше липсващите греди. Стъпките ѝ бяха така леки, че мостчето почти не помръдваше.

– Иън!

Русите коси на вълшебното създание се носеха след него под голям червен чадър. Тънка, дълга до глезените памучна рокля, по-подходяща за юли, а не за началото на февруари, се усукваше около прасците ѝ. Тя беше висока и стройна, с издут от бременност корем.

– Иън, спри да ѝ крещиш – каза неземното създание. – Чувам те чак в училището.

Значи, ето откъде идваше той – от ремонтираната бяла дървена сграда на училището на хълма над хижата. През януари, когато се нанесе тук, Тес се изкачи по пътеката, за да види какво има горе. Когато погледна през прозорците на сградата, разбра, че мястото е превърнато в жилище, но изглеждаше пусто. Досега.

– Не му обръщай внимание. – Феята имаше сини очи като фея на „Дисни“ и беше на трийсетина години, като Тес. Точно в разцвета на вълшебството си. Тя прелетя през храстите около хижата, явно нехаеща за мократа трева, която шибаше краката ѝ. – Той винаги се държи така, когато нещо му пречи да рисува.

Да рисува. Не да боядисва. Явно този дивак беше художник. И то темпераментен.

Феята се засмя, смях, който не стигна напълно до тези сини очи като от вълшебна приказка. Нещо в нея ѝ се стори познато, но Тес беше сигурна, че не са се срещали.

– Той повече лае, отколкото хапе – каза феята, – макар че и това е правил. – Протегна тънката си топла ръка изпод червения чадър. – Аз съм Бианка.

– Тес Хартсонг.

– Ръцете ти са ледени – каза жената. – Много са приятни. Аз съм все гореща.

Професионалната акушерка у Тес застана нащрек. Бианка беше задъхана, както се случваше с много жени, след като навлезе в третото тримесечие. Може би беше в седмия месец. Коремът ѝ бе издут напред и доста високо. Кожата ѝ бе бледа, но не толкова, че да е притеснително.

– Иън, навреди достатъчно – каза феята. – Хайде, прибирай се.

Той държеше блутут колонката на Тес, сякаш възнамеряваше да си тръгне с нея. Но я удостои с още едно ръмжене и стовари колонката върху пейката.

– Не ме карай да слизам отново.

– Иън!

Той не обърна внимание на феята, прекоси тесния мост, като стъпките му разтърсваха мокрите дървени греди така силно, че Тес очакваше всичко да се срути в реката.

– Не му обръщай внимание – каза Бианка. – Той си е такъв.

След страховития дивак феята с червения чадър беше като планинска дъга и Тес завъртя ключалката на своята вътрешна кутия на Пандора, където пазеше чувствата си, за да може да изкара деня.

– Аз съм виновна – призна тя. – Не знаех, че горе живее някой.

– Нанесохме се преди три дни. Не го реших аз, но съпругът ми смята, че планинският въздух ще ми се отрази добре. Поне така каза.

Тя подаде чадъра на Тес и съблече тънката памучна рокля през главата си. Отдолу беше гола, имаше само миниатюрни бежови бикини.

– О, господи, цяла сутрин искам да го направя. Все едно в мен гори пещ.

Дъждът бе отслабнал до лек ръмеж, Бианка се взираше в мокрите дървета. Беше слаба, със стройни бедра и леки сини вени по малките порцеланови гърди. Без да изпитва смущение от голотата си, тя се протегна, вдигна се на пръсти и остави дългата си коса да се разлива по гърба ѝ като копринен водопад.

– Тук е толкова спокойно. Но скучно. – Погледна към хижа-та. – Имаш ли кафе? Иън откача дори ако погледна чаша с кафе, а ме очакват още два месеца.

Тес бе дошла в тази планина в Тенеси, за да се махне от хората, но беше приятна новост да говори с някого, който не вижда в нея трагичната вдовица. Освен това нямаше какво друго да прави, освен да танцува или да гледа през прозореца.

– Разбира се. – Взе обувката, която бе изритала. – Обаче те предупреждавам, че още е разхвърляно.

Бианка сви рамене и затвори чадъра.

– Организираните хора ме плашат.

Тес успя да изобрази една от усмивките, с които се опитваше да убеди хората, че е добре.

– Е, няма страшно тогава.

Навремето всичко беше различно. Тя беше организирана. Вярваше в структурата, логиката, предсказуемостта. В миналото вярваше в следването на правилата. Ако си напишеш домашното, ако спиращ на знак „Стоп“, ако си плащаш данъците, всичко ще бъде наред.

Хижата беше солидна, построена от грубо издялани трупи, но грозна. По покрива беше поникнал мъх, два тънки дървесни ствола, отдавна загубили кората си, подпираха стрехата над задната врата. Голите клони на хикорията, клена и черния орех надвисваха над старата къща и дращеха по покрива като вечерски нокти.

Голямата стая имаше кухненска част и дневна, от нея дървено стълбище водеше към двете спални. Стените на практика бяха варосан бор, но пожълтели с времето. Мръсните завеси се бяха разпаднали, когато Тес се опита да ги свали, за да ги изпере, затова се наложи да ги смени с обикновени бели. Големите

ят преден прозорец предлагаше гледка към долината и малкото градче Темпест, Тенеси. Задните прозорци гледаха към реката.

Бианка просна памучната си рокля на креслото и се облегна на него, докато събуваше сандалите от краката си. Протегна се и се загледа в почернялата каменна камина на едната стена, а после към старомодната кухня в другия край на стаята.

Желязната селска мивка беше оригинална, както и газовата печка от петдесетте. На рафтовете, вече лишени от разпадащата се хартия, с която бяха покрити, имаше оскъдна колекция чинии и консерви, които Тес бе донесла от Милуоки.

– Това е мечтата на хората, които преобразяват къщи – каза Бианка.

Едва когато зъбите ѝ започнаха да тракат, Тес установи колко ѝ е студено. Обу на мокрите си крака дънките, които бе захвърлила до задната врата, и навлече стария суитшърт на Трав от Университета на Уисконсин върху мокрото си потниче.

– Аз не съм много по ремонтите.

Трав също не беше. Той бе онзи, който държеше фенерчето, докато тя се завираше под мивката, за да оправи протекла тръба.

Казвал ли съм ти колко си секси с гаечен ключ в ръка? – питаше той.

Пак ми кажи.

Тес потърка мястото на пръста си, където някога беше венчалната халка. Когато я свали, все едно си разкъса сърцето, но ако продължеше да я носи, щеше да се налага да търпи твърде много въпроси. Дори по-зле – трябваше да изслушва и чужди трагедии.

Знам какво е. Миналата година загубих баба си.

... чичо си.

... котката си.

Не, не знаете какво е! – искаше да изкрещи на всеки доброжелателен приятел или колега. – *Знаете само какво е било за вас!*

Тя отпусна пръсти.

– Е, мога да кажа единствено, че е чисто.

Беше изтъркала кухнята от пода до тавана, мина печката с тел и мивката с абразив. Изми стария чамов под, изнесе навън протрития турски килим, за да изтупа прахта, и се разкиха, когато направи същото и с възглавниците на дивана, които имаха калъфи с ужасно неподходящи английски сцени от лов на лиси-

ци. Единствената ѝ значителна покупка беше новият матрак за двойното легло горе.

Бианка погледна през рамо и сбърчи малкото си съвършено носле.

– Налага ли се да ползваш външна тоалетна?

– Слава богу, не. Има на горния етаж.

Тя закопча суитшърта на Трав. Беше го носила с месеци след смъртта му, докато не стана толкова мръсен, че трябваше да го изпере. Сега той вече не пазеше познатата му миризма, комбинация от топла кожа, сапун и дезодорант „Райт Гард“.

Какво стана, Трав? Колко трийсет и пет годишни умират от бактериална пневмония днес?

Тя извади дългата си оплетена коса от яката на суитшърта.

– Купих хижата, без да я видя. Цената ме устройваше, но снимките бяха подвеждащи.

Бианка тръгна към кухненската маса.

– Може да стане много сладка с една боя и нови мебели.

Някога Тес би се заела с това, но не и сега. Не само защото не можеше да си позволи нови мебели, но и защото не ѝ пукаше за тях.

– Някой ден.

Тя направи кафе, Бианка говореше за биографията на една от любовниците на Пикасо, която тъкмо прочела, и колко много ѝ липсвала тайландската храна. Тес научи, че Бианка и съпругът ѝ са живели в Манхатън, където тя е работила в модната индустрия.

– Проектирам витрини и промоционални щандове – каза тя. – Много по-забавно е от моделството, макар че не е така доходно.

– Моделство? – Тес се извърна от печката и се вгледа в нея, сякаш едва сега събрала две и две. – Ето защо ми изглеждаш толкова позната. Бианка Дженсън! Всички искахме да приличаме на теб.

Не беше направила връзката между името „Бианка“ и колежанските си дни, когато това лице бе на кориците на всички модни списания.

– Имах добра кариера – отвърна скромно Бианка.

– Повече от добра. Ти беше навсякъде.

Докато наливаше кафето и носеше чашите на масата, тя си спомни как тези корици я караха да недоволства заради големите си гърди, непокорната коса и смуглата кожа.

Бианка отпи от кафето и въздъхна дълго и с наслада.

– Толкова е хубаво. Иън се държи така, все едно е хероин.

Като акушерка, Тес не се изправяше за първи път срещу полуголи жени, но за разлика от Бианка, тези жени раждаха. Бианка сви защитнически свободната си ръка над корема по самодоволния начин на бременните.

– Откога живееш в Темпест?

– Точно двацет и четири дни. – Ако твърде много премълчаваш, хората стават любопитни, затова бе по-добре да даде малко информация, за да не изглежда, че се опитва да крие нещо, тъй като, щом разберяха, че е вдовица, всичко щеше да се промени. Тя опря пети на пречката на стола. – Милуоки ми омръзна.

– Но защо тук?

Защото беше видяла името на планина Рънауей на картата.

– Не ме свърташе.

Не беше върно. Трав не го свърташе. За единайсет години брак бяха живели в Калифорния, Колорадо и Аризона, преди да се преместят в Милуоки, където бяха израснали. Той беше готов да се преместят отново малко преди да почине. Тя прокара палец по дръжката на чашата си.

– Ами ти? Как се озова в тази планина?

– Не по собствен избор. Едва ли в това забравено от Бога място живеят повече от осемстотин души.

Деветстотин шейсет и осем според табелата на магистралата.

– Иън е виновен – каза тя. – В града много хора го притесняваха... търговци, журналисти, начинаещи художници... и той реши да се преместим тук.

– Търговци? Журналисти?

– Ами мъжът, който ти крещеше, е Иън Хамилтън Норт Четвърти. Художникът.

Дори да не си падаше по художествените галерии, Тес щеше да знае името му. Иън Хамилтън Норт Четвърти беше един от най-известните улични художници в света, втори след мистериозния Банкси. Освен това тя май си спомняше, че той е черната овца на аристократичната финансова династия Норт. И макар да не знаеше много за уличните художници – или за графитаджиите, както ги наричаше Трав, – беше впечатлена от творбите на Норт.

– *Дай ми спрей и мога да направя същото* – беше казал Трав.

Но критиците не споделяха мнението му.

Тя помнеше какво бе чела за Норт. Репутацията му беше започнала с графити по градските улици като дете до плакати с шаблони, които залепяше на автобусни спирки и трафопостове. После бе започнал да създава по-мощни творби, които се появяваха по стените на сградите по цял свят – отначало нелегално, а после и като поръчани стенописи. Сега беше стигнал до изложби в галерии и музеи. Тя бе ходила на една, с негови плакати и картини, всички подписани със знака, който той използваше още от дете – ИХН4, Иън Хамилтън Норт Четвърти.

Уличните художници по принцип не уважаваха особено закон и реда, така че тя не се изненада, че точно този художник, колкото и талантлив да беше, е такъв егоист. Като се имаше предвид и фактът, че беше довялкъл бременната си жена наред нищото само два месеца преди термина.

– Видях изложбата му в Музея на модерното изкуство.

С Трав отидоха до Манхатън малко преди той да се разболее. Тогава тя хареса експлозивните образи, които видя по стените на музея, но сега, когато срещна художника, не беше много впечатлена.

– Аз съм музата му. – Бианка докосна ключицата си. – Подлудявам го, но има нужда от мен. Преди две години се разделихме. Той изпадна в блокаж за почти три месеца. Не можа да нарисова нищо.

Бианка се усмихна, без да крие задоволството си.

Тес не беше сигурна как ефирно създание като Бианка може да вдъхновява такива митични творби. На изложбата, която бе видяла, същества като излезли от видео игра от ранните творби на Норт бяха превърнати в гротескни митични създания, които той поставяше в ежедневна обстановка – на масата на семейна закуска, на барбекю в задния двор, в офис. Калиграфията в картините му бе ставала все по-сложна, докато накрая буквите се бяха изгубили напълно в абстрактен дизайн.

Усмивката на Бианка стана замечтана, когато тя сложи ръце върху корема си.

– Сега имам лекар в Ноксвил и ще се преместим в хотел до болницата две седмици преди термина. Нямам търпение всичко това да свърши.

Но не изглеждаше, сякаш няма търпение. Изглеждаше така, сякаш се наслаждаваше на всяка секунда от бременността си.

Болка сви сърцето на Тес. *Трябваше да ми оставиш дете, Трав. Поне това можеше да направим.*

– От много време искам дете, но Иън... – Тя залепи ръце на масата и се надигна от стола. – По-добре да се прибирам, преди да е дошъл да ме търси. Все иска да ме пази. – Прекоси стаята, за да си вземе роклята и сандалите. – Моделството ме превърна в нудистка. Надявам се, че не съм те изплашила. – Обу си сандалите. – Не биваше да ги свалям. Сега няма да мога да ги обуя.

Отоците ѝ не бяха притеснителни, но явно ѝ пречеха.

– Опитай да пиеш повече вода – каза Тес. – Изглежда нелогично, но така тялото няма да задържа толкова течности. И вдигай крака нагоре при всяка възможност.

– Като че ли говориш от опит. Колко деца имаш?

– Нямам деца. Но бях сестра в родилното отделение.

Това беше само част от истината. Всъщност беше сертифицирана акушерка, която бе изгубила радостта от работата си заедно с всичко останало.

– Това е страхотно! – възкликна Бианка. – Знам колко е трудно да се намери добра медицинска грижа на такива места.

– Аз... временно се оттеглих.

Тя харчеше пестеливо парите от продажбата на апартамента им и можеше да изкара няколко месеца, без да си търси работа.

– Ела при нас утре – каза Бианка. – Иън ще е на разходка или ще се заключи в ателието си, сега е в творческа криза, и ще ти покажа къщата. Копнея за компания, която няма да ми ръмжи.

Тес пък имаше нужда да бъде с човек, който не знае за смъртта на Трав и не я вижда като съсипана от мъка жена.

Когато Бианка си тръгна, тя отнесе чашите до селската мивка с нейния старомоден вграден сушилник, очукания порцелан и ръждивите петна, които не отстъпваха пред усилията ѝ с четката. Докато си бършеше ръцете, забеляза разръфаните си кожички и счупените нокти. За разлика от Бианка, тя никога нямаше да стане нечия муза, освен ако художникът не си падаше по неподдържани брюнетки с рошави къдрави коси и десетина килограма отгоре.

Трав казваше, че тъмните ѝ синьо-лилави очи, смуглата кожа и почти черната коса я правят някак земна и екзотична, сякаш е излязла от италианските филми от шейсетте, които той толкова обичаше. Тя неведнъж му напомняше, че почти черната ѝ коса идва от гръцките ѝ предци, които никога не са стъпвали по

улиците на Неапол с летни памучни рокли като София Лорен, преследвана от Марчело Мastroяни, но това не му попречи да продължава да я дразни с измислени италиански думи.

Навремето и тя самата беше забавна. Можеше да разсмее и най-притеснената родилка. Сега не си спомняше какво е да се смееш.

Отиде до предните прозорци, за да реши как да прекара остатъкът от деня си. Чакълест път се виеше по склона на планината от града, заобикаляше хижата ѝ, после училището и свършваше до останките на стара църква на петдесетничеството. На паянтова масичка до нея лежеше книга с меки корици – „За смъртта и умирането“ от Елизабет Кюблер-Рос. Когато я започна, я завладя изпепеляващ гняв. Грабна книгата и я запрати през стаята. *Майната ти, Лиз, и на теб, и на твоите пет фази на мъката! Какво ще кажеш за сто и пет фази? А за хиляда и пет?*

Но Елизабет Кюблер-Рос не познаваше Травис Хартсонг с неговата рошава кестенява коса и смеещи се очи, с красивите ръце и безкрайния оптимизъм. Елизабет Кюблер-Рос никога не беше яла пица в леглото с него и той не я беше гонил из къщата с маска на Чубака. А сега Тес живееше в порутена хижа в планина с подобаващо име наред нищото. Но вместо да натисне бутона за рестарт на живота си, тя изпитваше единствено гняв, отчаяние и срам от слабостта си. Изминаха почти две години. Другите хора се възстановяваха от трагедии. Защо тя не можеше?

* * *

Иън Хамилтън Норт Четвърти имаше лош ден. Особено лош ден от цяла поредица лоши дни. Лоши седмици. Кого заблуждаваше, по дяволите? От месеци нищо не беше наред.

Купи това място в Темпест, Тенеси, заради изолираността му. Главната улица представляваше опасно двулентово шосе с бензиностанция, бар, на име „Петелът“, автомобилна закусвалня, предлагаща скара, супермаркет и сграда от червени тухли, в която се намираха общината, полицейският участък и пощата. Имаше три църкви, някакво съмнително заведение, което се наричаше кафене, и още църкви по хълмовете.

В края на шосето имаше по-нова едноетажна сграда, която се бе провъзгласила за център за отдих „Брад Уинчестър“. Иън

вече бе разбрал, че щатският сенатор Брад Уинчестър е най-богатият и най-влиятелен човек в града. Навремето сигурно щеше да остави знака си на сградата при първа възможност – ИХН4, с жълт спрей и някой от гаргойлите си, преплетен в буквите. Вероятно щяха да го арестуват за това. Хората имаха доста ограничен вкус по отношение на уличното изкуство, особено в малките градчета. Всички искаха стенописи, но мразеха знаците, не разбираха, че не може да имат едното без другото. Границата между вандала и гения бе отворена за интерпретации и той отдавна се бе отказал от ролята на неразбран артист.

Градът беше твърде малък, за да нарушава естествената красота на региона: хълмовете и планините, които изглеждаха като напръскани с акварелни бои, струите на утринните мъгли, пищните залези и чистия въздух. За нещастие, тук имаше и хора. Някои семейства живееха в града от поколения, но имаше и нови заселници, занаятчии, земеделци и сървайвълисти¹, които живееха в планината. Той възнамеряваше да ограничава до максимум контактите си с тях и бе слязъл в града само заради нищожния шанс в супермаркета да имат от английските мъфини, за които копнееше Бианка. Мъфините липсваха от поръчката, за която плащаше цяло състояние, за да му бъде доставяна всяка седмица от най-близката свята бакалия, намираща се на трийсет километра от къщата му. Но английските мъфини бяха твърде екзотични за местния супермаркет, а той не беше в настроение да шофира надалече, за да ги купи.

Когато стигна до колата си, спря.

Танцуващият дервиш.

Тя гледаше през витрината на „Срутеният комин“, така нареченото кафене на града, в което продаваха и сладолед, книги, цигари и кой знае още какво. Това беше странно. Макар и силно разгневен, той бе забелязал пълната липса на радост в танца ѝ.

¹ Последователи на социалното движение за оцеляване сървайвълизъм (на англ.: survivalism). Те се наричат сървайвалисти (survivalist), или подготвящи се (preppers, от англ. prepare – „подготвям“) за извънредни и спешни ситуации като природни катастрофи или социални/политически безредици (промени) от локален или глобален характер. Тези хора придобиват знания и преминават обучение за спешна медицинска помощ и самоотбрана, снабдяват се със запаси от храна и вода, подготвят се да бъдат самодостатъчни и понякога строят структури като бункери или други подземни съоръжения, които да им помогнат да оцелеят при катастрофа. – Б. пр.

Яростните ѝ ударни движения бяха някак дивашки, приличаха по-скоро на битка, а не на танц. Но сега тя стоеше неподвижно, потопена в слънчево петно на тротоара, и веднага му се прииска да я нарисува.

Направо я виждаше. Експлозия от цветовете във всяка мазка на четката, във всяко натискане на спрея. Кобалтовосиньо в яростната циганска коса, с нотка синьо-зелено близо до слепоочията. Кадмиевочервено на скулите на смуглата кожа, малко жълто в най-високата им точка. Ивица охра, подчертаваща дългия нос. Всичко в пълна палитра от цветовете. А очите. Очите с цвета на зрели августовски сливи. Как да улови мрака в тях?

Как изобщо би могъл да улови нещо напоследък? Беше в капан. Затворник на младежката си репутация, все едно бе запечатан в кехлибар. Баща му не успя да „избие художника от него“ и сега Иън сам вършеше тази работа. Уличните художници като Банкси може и да продължаваха с кариерата си до средна възраст, но не и той. Уличното изкуство беше изкуство на бунта, а след смъртта на баща му и с твърде многото пари в банковата си сметка, срещу какво имаше да се бунтува вече? Разбира се, можеше да прави още шаблони, да създава още постери, да рисува още платна, но всичко щеше да изглежда фалшиво. Защото щеше да е фалшиво.

Но тогава какво да прави?

Въпрос, на който нямаше отговор, затова насочи вниманието си пак към дервиша. Тя беше с обикновени дънки и огромен кафеникав суитшърт, но той имаше отлична визуална памет. Тялото ѝ, което бе видял по време на примитивния ѝ танц, му се стори не твърде слабо, но с няколко килограма отгоре щеше да е великолепно. Спомни си за пищната „Вирсавия“ на Рембранд, „Голата Маха“ на Гоя, чувствената „Венера Урбинска“ от Тициан. Дервишът имаше още хляб да яде, за да ги стигне, но все пак искаше да я нарисува. Това бе първият творчески импулс, който усещаше от месеци.

Той прогони тази идея от главата си. Всъщност трябваше да се отърве от нея. И то бързо. Преди да е привлякла още повече вниманието на Бианка.

Тръгна към кафенето.

Тес разбра, че той е наблизил, още преди да го види. Усети го някак във въздуха. Миризма. Вибрация. А после и сърдития глас, който помнеше:

– Бианка ми каза, че съм бил ужасно груб тази сутрин.

– А нужно ли беше да ти го казва?

Тес се взираше в обявата на витрината на „Срутеният комин“, когато той наближи. Отблизо беше дори още по-страховит – първата противоположност на слабите като вейки, живеещи по тавани художници, които имат кльошави, пожълтели от никотина пръсти и дълбоко хлътнали очи. Раменете му бяха широки, челостта му – солидна като скала. Дълъг белег минаваше от едната страна на шията му и малките дупки на ушите му подсказваха, че някога е носил обици. Вероятно череп и кръстосани кости. Той беше бунтар, възрастна версия на тий-нейджър пънкар, въоръжен с цветен спрей вместо с пистолет – млад хулиган, който с години влиза и излиза от затвора заради нарушаване на обществения ред и вандализъм. Въпреки протритите дънки и памучната риза обаче си личеше, че това е човек с власт, свикнал всички да му се кланят. Да, тя беше впечатлена както от него самия, така и от славата му. Но не, нямаше да му покаже това.

– Ами понякога съм твърде погълнат от себе си – заяви той очевидно – ... освен когато се отнася до Бианка.

Изрече бавно и натъртено всяка дума.

– Така ли? – Това изобщо не ѝ влизаше в работата, но от мига, в който той нахлу в двора ѝ, се беше наежила. Или просто се наслаждаваше на свободата да имаш с кого да се караш, а не да те гледат със съжаление. – Например да довлечеш бременна жена далече от дома ѝ в град, в който няма лекар?

Егото му беше твърде голямо, за да мине в защита, и той също се наежи.

– Тя ще роди чак след два месеца и ще има най-добрите грижи. В момента се нуждае най-вече от почивка и спокойствие. – Очите му, враждебно сиви като зимно небе точно преди снежна буря, срещнаха нейните. – Знам, че те е поканила у нас, но аз оттеглям поканата.

Вместо да отстъпи като всеки нормален човек, тя попита:

– И защо така?

– Казах ти. Тя има нужда от почивка.

– Напоследък съветват здравите бременни жени да живеят активно. Лекарят не ѝ ли го препоръча?

Лекото му колебание щеше да остане незабелязано за някой по-ненаблюдателен човек, но не и за нея.

– Лекарят на Бианка иска най-доброто за нея и аз се грижа тя да го получи.

Той кимна рязко и си тръгна със силна, мъжествена и устремена крачка, която го караше да изглежда като човек, създаден от Бог да вдига трупи или да изпомпва петрол от земята, а не да рисува едни от най-забележителните произведения на изкуството на двайсет и първи век.

Бианка бе казала, че той твърде много я пази, но като че ли по-скоро я задушаваше. Нещо между тези двамата не беше наред.

Кален пикап прелетя покрай кафенето, бълвайки дим от ауспуха си. Тес беше дошла в града за понички, а не за да се бърка в живота на хората, затова насочи отново вниманието си към надписа на прозореца.

ТЪРСИМ СЛУЖИТЕЛ

Тя беше акушерка. Постепенно гневът и отчаянието ѝ щяха да изтлеят в примирение. Нямахме друг начин. И още щом това се случеше, тя щеше да е готова да си потърси работа в нейната сфера. Щеше да си намери работа, която да ѝ върне удовлетворението, че помага на уязвимите майки да родят.

ТЪРСИМ СЛУЖИТЕЛ

Нямахме нужда да започва работа все още, така че защо зяпаше този надпис, сякаш целият ѝ объркан свят се бе свил до това забутано кафене?

Защото се страхуваше. Самотата в планината, която бе очаквала да я излекува, не ѝ действаше така. Беше ѝ трудно дори да

става от леглото. Да яде понички и да танцува в дъжда. Миналата седмица изкара четири дни, преди да си спомни, че трябва да се изкъпе.

Горчивата вълна на самоотвращението, която се надигаше в нея, я принуди да влезе в кафенето. Можеше да попита за работата или – по-добре – да си купи поничка и да си тръгне.

На щанда вдясно видя бисквити и понички, но това не беше модно градско кафене. В малкия фризер имаше осем фунийки със сладолед. На открити рафтове бяха подредени цигари, десертчета, батерии и други дреболии, каквито обикновено не се намират нито в сладкарница, нито в сладоледените салони или в кафенетата. Два въртящи се телени стелаж за книги бяха заврени в ъгъла и звучеше смъртно позната рок песен.

Машината за еспreso съскаше. Отражението ѝ се вираше в нея от огледалната стена зад щанда. Подпухнало лице, лилави сенки под очите, гъста коса, която не беше виждала гребен от... може би от вчера... или от онзи ден, и старият червеникавокафяв суитшърт на Трав.

Мъжът зад машината за еспreso подаде през плота кафето на възрастен клиент с бастун. Старецът изкуцука до една маса, а мъжът зад щанда насочи вниманието си към нея. Беше слаб, с вързана на опашка прошарена коса, която се спускаше по гърба му. Гледаше я с малки очички на силно сбръчкано лице.

– Понички или пай?

– Откъде знаете, че искам това?

Той пхна пръсти под връзките на червената си престилка.

– Ами това ми е работата, да чета мислите на хората. Вие сте нова тук. Казвам се Фиш.

– Аз съм Тес. Сигурно сте голям фен.

– На групата ли? А, не. Аз съм фен на „Грейтфул Дед“. Най-великата група, съществувала някога. Сега съм пуснал „Ripple“... Единствената песен, която повечето хора знаят. – Гримасата му веднага показва какво е мнението му за тези невежи и безотговорни хора. – Просто фамилията ми е Фишър.

– А първото ви име?

– Елууд. Но забравете, че съм ви го казал.

Той наклони глава към триетажната пластмасова поставка на плота. До нея имаше малка бяла дъска, на която пишеше: „ПАЯТ НА ДЕНЯ“.

– Холандски ябълков – каза той. – Един от най-продаваните.

– Аз предпочитам понички. – Нямахме голям избор. Имаше с глазура или пудра захар, които никога не би сметнала за истински понички, а по-скоро за сладкиш, маскиран като поничка. Наклони глава към вратата. – „Срутеният комин“ е странно име.

– Трябваше да видите мястото, когато го купих. Струваше ми двайсет хиляди да го оправя.

– Забелязах, че не сте оправили комина.

– Камината е зазидана, така че няма смисъл. А и така хората ни откриват по-лесно.

Тя застърга с нокът по страничния шев на дънките си.

– Аз... видях обявата на витрината. Търсите служител?

– Искате ли работата? Ваша е.

Тя примигна.

– Просто така? Може да съм избягала от затвора, откъде да знаете.

Той извика на стареца в другия край на кафенето.

– Ей, Орланд! Я кажи, Тес прилича ли ти на избягала от затвора?

Старецът откъсна очи от вестника си.

– На мен ми прилича на италианка, така че никога не се знае. Но пък има мръвки по кокалите. Харесва ми. Не бих имал против да я гледам, като идвам тук.

– Ето – каза Фиш, усмивката му показва комплект криви зъби. – Щом Орланд те харесва, значи и аз те харесвам.

– Не съм италианка.

Тя пренебрегна частта с „мръвките по кокалите“.

– Стига да си готова да работиш на минимална заплата, да вземаш смени, които никой друг не иска, и да търпиш племенницата и снаха ми, не ми пука каква си точно.

– Ама аз дойдох само за понички.

– Тогава защо попита за работата?

– Защото... – Тя зарови пръсти в косата си и стигна до възел. – Не знам. Забрави.

– Можеш ли да правиш еспreso?

– Не.

– Имаш ли опит на касата?

– Не.

– А имаш ли нещо по-добро да правиш в момента?

– По-добро от...?

– Това да запашеш престилката.

Тя се замисли.

– Не мисля.

– Е, тогава се разбрахме.

През следващите няколко часа Фиш ѝ показваше основното, докато обслужваше клиенти. Тя се остави на всичко това, без да знае как точно се е случило, твърде инертна, за да го прекрати. Не след дълго имаше чувството, че е видяла половината град, включително местния пивовар, няколко пенсионери от Севера, председателката на местния женски алианс и двама членове на училищното настоятелство. Всички бяха любопитни за нея – точно това, от което се страхуваше, – но с обичайното любопитство на хората към ново лице, а неясните отговори, които бе дала и на Бианка, ги задоволиха.

В четири часа тя обслужи първия си клиент. Две топки сладолед с орехи и брой на „Нешънъл Инкуайърър“. В пет часа, тъкмо когато „Грейтфул Дед“ завършваха последния припев на „Bertha“, Фиш свали престилката през главата си и тръгна към вратата.

– Савана ще дойде в седем да поеме.

– Чакай! Аз не мога...

– Ако имаш въпроси, задръж ги за утре. Или помолни някой клиент да ти помогне. Тук не идват много непознати.

И просто така тя остана сама. Кафеджийка, сладоледаджийка, сервитьорка на пай, продавачка на бонбони и цигари...

Продаде две парчета пай – едното с топка сладолед, опаковка батерии, чаша горещ шоколад и малко ментови бонбони. Направи първото си капучино, но се наложи да го направи отново, защото обърка пропорциите. Той се появи в миг на затишие с шапка с козирка и червеникав мустак, който се спускаше и по брадичката. Първо огледа хубаво гърдите ѝ, които издуваха престилката, и каза:

– Пакет „Марлборо“.

Трябваше да очаква това, но напоследък не очакваше нищо, така че опита да спечели време, като подреждаше бананите в купата на плота.

– Имате ли представа какво причиняват на организма ви тези неща?

Той се почеса по гърдите.

– Ама ти сериозно ли?

– Пушенето повишава риска от сърдечносъдови заболява-

ния, от рак на белите дробове и инсулт. Освен това води до лош дъх.

– Просто ми дай проклетите цигари.

– Аз... не мога да го направя.

– *Какво?*

– Аз съм... ами съвестта не ми позволява.

– Какво?

– Съвестта не ми позволява да ви продам нещо, за което знам, че е отровно за човешкото тяло.

– Ама ти наистина ли?

Отличен въпрос.

– Предполагам.

– Обаждам се на Фиш!

– Да, разбирам ви.

И без това не се беше надявала особено на новата си кариера, така че уволнението не я притесняваше.

Стоеше зад щанда, докато той говореше по телефона и я гледаше зловещо.

– Фиш, Арти е. Тази новата не иска да ми продаде цигари... Аха, аха, аха. Добре. – Той ѝ даде телефона. – Фиш иска да говори с теб.

Телефонът му вонеше на тютюн. Тя го задържа по-далече от лицето си.

– Ало.

– По дяволите, Тес! – възкликна Фиш. – Арти казва, че не щеш да му продадеш цигари.

– Ами... това е против убежденията ми.

– Ама е част от работата ти, по дяволите.

– Разбирам. Но не мога да го направя.

– Това ти е работата – повтори той.

– Да, знам. Трябваше да помисля за това по-рано, ама не се сетих.

Мърморенето му отекваше през смрадливия телефон.

– Ами добре. Дай ми пак да говоря с Арти.

Замаяна, тя върна телефона.

Арти го грабна от нея.

– Да... да... майтапиш ли се, Фиш? Това място отива по дяволите. – Той пхна телефона в джоба си и я изгледа. – Ужасна си като гаджето ми.

– Сигурно я е грижа за вас. – Тя се вгледа в тениската му. На

нея пишеше: „УИЛ КУПУВА ПИТИЕТА ЗА“, и имаше рисунка на котка. Отне ѝ няколко секунди да схване. – А какво мисли тя за тениската ви?

– Не ти ли харесва?

– Не особено.

– Ами точно гаджето ми ми я подари.

– Е, никой не е съвършен.

– Тя е. И няма да стъпя повече в това кафене, докато ти работиш тук.

– Разбирам.

– Ти си ненормална, госпожо – изрече той и излетя навън.

Беше спечелила малка победа и си мислеше колко ли би харесал Трав тази история. Но Трав не я чакаше у дома. Нямахше да отметне глава и да се смее с гръмогласния си разтърсващ смях, който тя толкова обичаше. Тя имаше нов град, нова къща, нова планина и нова работа, но нищо от това нямаше значение. Беше изгубила любовта на живота си и никога нямаше да бъде добре.

Племенницата на Фиш, Савана, пристигна и веднага не я хареса. Тя беше войнствено деветнайсетгодишно момиче с рошава розова коса, извити като котешки очи очила, разширяващи дупките халки на ушите и купища татуировки. Освен това беше бременна, макар че Тес нямаше възможност да попита откога, тъй като Савана веднага поиска от нея да изчисти тоалетната.

– Фиш я чисти преди два часа – каза Тес, без да споменава, че Савана е закъсняла, а нейната смяна е свършила преди половин час.

– Изчисти я пак. Когато го няма, аз командвам тук.

За разлика от цигарите, не си струваше да води тази битка, не и през първия си ден. Намери препаратите, изплакна набързо тоалетната и излезе през задната врата, преди неприятната ѝ колежка да я е спряла.

Когато се върна в хижата, свали суитшърта, сложи си слушалки и излезе навън да танцува. Танцува дори след като си удари пръста на крака, след като завали дъжд, след като вечерта захладня. Танцува ли, танцува. Но колкото и бързо да се движеше, колкото и усилено да забиваше крака, не можеше да изтанцува до другата страна на мъката.

В куличката над заострения покрив на училището още имаше камбана, но трите стъпала, които водеха към лъскавите черни врати, бяха нови. Тя си спомни предупреждението на Иън Норт от предишния ден, но все пак почука. Вратата се отвори почти веднага, усмихнатата Бианка стоеше на прага. Русата ѝ плитка падаше над рамото ѝ като на Елза от „Замръзналото кралство“.

– Знаех си, че ще дойдеш!

Тя я сграбчи за китката и я дръпна в коридора, където преди много време учениците сигурно бяха събличали палтата си и събували калните си ботуши. Бианка беше боса, с тънка лятна рокля със смъкнати презрамки, която леко галеше корема ѝ.

– Изчакай само да видиш къщата. – Тя хвърли якето на Тес върху старата месингова закачалка и я поведе към дневната. – Иън я купи от едни мои приятели, Бен и Марк. И двамата са дизайнери и са я ремонтирали. Възнамерявах да я използвам като ателие и вила за почивка, но им омръзна след първата година.

Бледата утринна светлина струеше през големите училищни прозорци с широки первази. Таваните бяха високи, може би пет метра и половина, стените в долната си част бяха покрити с бяла ламперия, а отгоре бяха с цвят на метличина. Бели стъклени абажури висяха от тавана, оригиналният под беше запазен – с драскотините, вдлъбнатините и всичко, – но лакиран до тъмнокафяв блясък.

Мебелите в голямата открита дневна бяха ниски и удобни. Дивани, тапицирани с бяло платно, дълга дървена маса за хранене в индустриален стил с метални крака и голяма маса за кафе в същия стил, но с колелца. На една стена под прозорците имаше рафтове, на които бяха подредени камъни, животински кости, няколко разкривени дървесни корена и богата колекция книги с твърда корица. Училищен глобус бе поставен върху старо пиано. Часовник с махало тиктакаше близо до стара тумбеста печка, а въжето за камбаната висеше от правоъгълен отвор в тавана.

Бианка посочи към стълбище с голи дървени стъпала и парапет от дебели, боядисани в сиво метални тръби.

– Ателието на Иън е горе, но не може да ходим там. Не че прави нещо вътре. Напълно е парализиран. Голямата спалня също е горе. Има и една по-малка на този етаж. Бен и Марк обичаха да готвят, затова кухнята е страхотна, но ние и двамата не сме големи готвачи. А ти?

Тес преди готвеше, но не го беше правила от доста време. Печено свинско, аспержи, кнедли с рикота, панчета и градински чай... Това беше последното хубаво ястие, което бе приготвила. Кнедлите бяха свършени, но Трав не яде много от тях. *Съжалявам, скъпа. Нямам апетит. Заради проклетия студ е. Не мога да се отърва от него.*

Не беше студено. Той имаше бактериална пневмония, болест, която би трябвало да е лечима, но не беше. След десет дни бе мъртъв.

– Добре ли си? – попита я Бианка, като я гледаше притеснена.

Тес си спомни, че трябва да се усмихне.

– Да, добре съм. Просто... аз обичам да готвя, но не го правя често напоследък.

– А аз обичам да ям. Може да ми дадеш някои идеи.

Бианка ѝ показва кухнята: бели плочки зад мивката; един висок прозорец в тесния край; бяла ламперия; шкафове в по-светъл оттенък на същото метличино синьо като на целия долен етаж. Една врата водеше към задния двор на къщата. Патладжан лежеше на плота от стеатит до два размекващи се домата и половин самун френски хляб.

Бианка седна на ниския перваз на прозореца и сложи ръце на корема си. Започна радостно да изрежда някои от любимите си ястия, ресторантите, които харесва и не харесва, липсващите продукти в седмичните им доставки и какво ѝ се дояжда по време на бременността. Тес вече установяваше, че тя има склонност да говори предимно за себе си, и това напълно я устройваше.

– Сготви нещо! – каза Бианка с момичешки ентузиазъм. – Нещо здравословно и вкусно, което никога не сме яли. Нещо да си нахраня бебето.

Тес нямаше апетит, но извади връзка вехнещо швейцарско цвекло от хладилника, глава чесън и бутилка балсамов оцет за импровизирани брускети.

Бианка възкликваше на всяко нейно действие, сякаш никога не беше виждала някой да реже патладжан на кубчета и да бели чесън.

– Все едно гледам самата Майка Земя в действие.

– Нямам представа за какво говориш.

– Ами виж се само. Косата ти, тялото ти. До теб аз съм бледа и немощна.

– Явно хормоните от бременността ти се отразяват. Ти си една от най-красивите жени, които съм виждала.

Бианка въздъхна, сякаш външният ѝ вид бе непоносимо бреме.

– Всички това казват. – Тя се загледа през прозореца към сухите зимни треви по поляната до къщата. – Толкова много искам това бебе. Нещо, което ще си е наистина мое.

Тес изхвърли кората на патладжана в кошата.

– Е, съпругът ти може да не е напълно съгласен с това.

Бианка продължи, сякаш не я е чула.

– Изгубих родителите си, когато бях на шест. Баба ме отглежда.

Тес беше изгубила майка си преди почти десет години. Баша ѝ ги изостави, когато тя беше на пет, и имаше малко спомени за него.

– Доста време не исках да имам деца – каза Бианка. – Но после някак се вманиачих по това да забременея.

Тес се питаше какво ли е мислил съпругът ѝ по въпроса. Бианка говореше много, но не казваше нищо за брака си.

Приятни аромати започнаха да изпълват кухнята, докато Тес сотираше чесъна, цвеклото и патладжана в зехтин, като добави малко масло, за да убие горчивината на зеленчуците. Препече френския хляб и нарязва на кубчета старите домати, накълца на ситно маслини. След това смеси всичко, добави подправки и още малко зехтин и намаза със сместа препечения хляб. И с готовите брускети върху бели чинии двете с Бианка се настаняха до дългата маса за хранене.

Брускетите бяха идеални, хлябът бе хрупкав, топингът – сочен и ароматен.

Имаше нещо ободряващо да се намира в тази красива, изпълнена със слънчева светлина стая, с тази жизнена и енергична жена. Тес с изненада установи, че е гладна. За първи път от цяла вечност усещаше вкуса на храната.

Входната врата се отвори и влезе Норт. На рамото му, над дебелото яке, висеше раница. Той спря пред вратата и се вгледа в Тес, но не каза нищо, нямаше и нужда. *Казах ти да стоиш настрана и все пак си дошла.*

Тя не усети вкуса на последната хапка от брускетата.

– Бях поканена – каза тя.

– И си прекарваме страхотно! – каза Бианка, но чуруликането ѝ прозвуча някак плоско.

– Радвам се да го чуя.

Но не изглеждаше зарадван.

– Трябва да опиташ това – каза Бианка.

– Не съм гладен.

Норт свали раницата и я остави на дълга дървена пейка.

– Не бъди такъв. Не си ял нищо толкова добро, откакто дойдохме тук.

Той свали якето си и тръгна към тях. Колкото повече се приближаваше, толкова по-силен ставаше поривът на Тес да защити Бианка.

– Ще ти донеса малко.

Бианка скочи от мястото си – или поне се опита с този кофем – и отиде в кухнята.

Норт спря в края на масата, до стола на Бианка, и се вгледа в Тес. Февруарската светлина, изливаща се през прозореца, озари дългия белег по шията му.

– Това не е полезно за нея.

Тес нарочно се направи, че не го разбира.

– Зеленчуците и маслините са много хранителни.

Жена му се появи с чиния. Той я взе, но не седна.

– Трябва да си почиваш, Бианка.

– Трябва да се разходя – каза тя, за първи път показвайки непокорство. – Хайде, Тес. Обеща ми да излезеш с мен.

Тес не беше обещавала такова нещо, но с радост се подчини. Това, което не очакваше обаче, бе Иън Норт да настоява да ги придружи.

Бианка говореше само на Тес, което бе малко неловко, тъй като Норт вървеше до нея по тясната пътека и Тес беше принудена да изостане. Когато теренът стана неравен, той хвана ръката на Бианка, но я пусна веднага щом земята се изравни. В първия удобен момент Тес каза, че трябва да си върви.

Бианка спря.

– Ще се видим утре.

– Няма да стане – каза Норт. – Имаме планове.

– Можем да ги променим.

– Не, не можем.

Бианка сви рамене, после облегна глава на ръката му, като се усмихваше на Тес.

– Ще се уреди нещо. Знам, че с теб ще станем големи приятели.

Тес не беше много сигурна в това. Последното, от което се нуждаеше сега, бе да бъде оплетена в странните отношения на тези двамата.

* * *

Измина седмица. Тес танцуваше в полунощ, когато не можеше да спи, в три сутринта, когато я будеше кошмар. Танцуваше по изгрев и по залез, и когато не можеше да диша.

Бианка се появяваше изненадващо – понякога по няколко пъти на ден. По принцип на Тес не ѝ пречеше, въпреки че Бианка говореше само за себе си. Много по-дразнещо беше натрапването на Иън Норт. Той винаги си намираще извинение да отведе жена си.

– Не мога да си намеря портфейла... Трябва да се обадим за поръчката в магазина... Хайде да идем до Ноксвил...

Държеше се така, сякаш Тес беше някаква заплаха.

Измина седмица. После още една. Тес се чу с родителите на Трав, които явно се възстановяваха по-добре от нея след загубата. Писа на приятели – бодри безгрижни лъжи.

Чувствам се прекрасно. Планината е красива.

Заради работата трябваше да става от леглото, да се къпе и да си реши косата. Не харесваше работата си, но и не я мразеше. Тя ѝ помагаше да запълва времето си, а Фиш беше лежерен тип, което в комбинация с навика му да пуши марихуана го превръщаше в доста приятен шеф.

Един ден, когато имаше затишие в кафенето, Тес използва прекъсващата безжична интернет връзка, за да провери съпруга на Бианка.

Иън Хамилтън Норт IV, известен със знака си ИХН4, е най-известният американски уличен художник. Последният представител на могъщото семейство Норт, той е единственият син на покойния финансист Иън Хамилтън Норт III и светската дама Селесте Бринкман Норт. Макар че художниците на графити обикновено крият самоличността си, Норт парадира със своята, като използва истинските си инициали като подпис – практика, която обикновено се обяснява със сложните отношения с родителите му. Той печели известност, когато изоставя уличните графити заради по-задълбочени творби...

Тя затвори компютъра, когато господин Фелтър почука по плота, искаше още лешников сироп в кафето си.

* * *

Бременната племенница на Фиш, Савана, не беше много по-любезна с клиентите, отколкото с Тес, и беше ясно, че Фиш я държи на работа само заради брат си Дейв, нейния баща.

– Савана преди не беше такава – призна ѝ Фиш, – но после гаджето ѝ я заряза и напусна града. Още щом го видях първия път, разбрах, че е пълен нещастник. Никога не беше чувал за „Грейтфул Дед“!

В неговите очи нямаше по-голям грях от това да не почиташ „Грейтфул Дед“.

Другата му служителка беше майката на Савана, Мишел, ед-рогърда блондинка на четиресет и две, която по една случайност също беше бременна.

– Мислех, че е ранна менопауза – обясняваше тя на всеки готов да я слуша. – Ха!

С Мишел се работеше точно толкова трудно, колкото и с дъщеря ѝ. Тя не харесваше Тес, защото Фиш я беше наел вместо нейната по-малка сестра.

– Да похарчиш толкова пари за колеж и накрая да се озовеш при Фиш – изсмя се тя, когато за пръв път видя Тес със суит-шърта на Трав от Университета на Уисконсин.

Савана и Мишел си имаха свои проблеми и след три седмици на работа Тес вече знаеше, че не бива да им се бърка.

– Сякаш го направи, за да ми отмъсти – изсъска Савана на Тес. – Да забременее по същото време, за да ме кара да се чувствам като идиотка. – Тя тъкмо бършеше пяната от машината, след като бе приготвила лате. – Постоянно прави такива неща.

– Забременява?

Тес изхвърли използваното кафе от машината в коша.

– Не. Сякаш се опитва да ме засенчва.

Тес се зарадва, когато двамата бармани от „Петелът“ се появиха. Те говореха повече от необходимото, но все пак бяха по-приятни от двете ѝ колежки.

Накрая тя тръгна към задната стаичка, където можеше да продължи спора, който започна с Фиш миналата седмица. Беше права. Знаеше, че е права.

– Просто една мъничка поставка – каза тя. – Колкото хората да знаят, че има.

Той извади чувал с кафе от рафта.

– Виж, Тес, колко пъти да ти казвам, че няма да сложа кондоми? Хората, които имат нужда от тях, знаят, че ги държа в задната стая.

Беше ѝ приятно да се опитва да стори нещо полезно, затова настоя:

– Мъжете сигурно знаят, ами жените, които идват тук и им трябва презервативи? Ами тийнейджърите, които наистина имат нужда от тях?

– А, дойдохме си на думата. Да сложа гуми за тийнейджърите и в града ще се вдигне такава врява, каквато не си виждала.

– Покажи малко доверие към хората.

– Ти си външен човек, Тес. Гумите си остават в задната стая и точка по въпроса.

Вместо да спори, тя изчака, докато той излезе, и сложи малка поставка с презервативи близо до единствената тоалетна. Нагласи ги между купчина с ръчно произведен сапун, пили за нокти с шамповани библейски цитати и брошура от две страници за тийнейджъри, заради която бе карала двайсет и пет километра, за да я отпечата. В края на смяната си скри презервативите и брошурите в склада. Като стори това, макар и толкова малко, имаше чувството, че прави лека крачка напред, а Фиш не можеше да е против нещо, за което не знае.

* * *

Иън не бе слизал в града, откакто Тес Хартсонг започна да работи в „Срутеният комин“. Нямахше да отиде и сега, ако не им беше свършило кафето. Влезе и я видя зад щанда. Тя тъкмо връзваше червената престилка на кръста си и прибираше косата си на опашка, но няколко бунтовни кичура се накъдриха около лицето ѝ и по шията.

Мъж с дънки и велурено яке стоеше до плота. Иън бе чувал достатъчно, за да познае човека, който държеше близката пивоварна, и видя достатъчно, за да осъзнае, че господинът е по-заинтригуван от извивките на Тес Хартсонг, отколкото от пая, който поръчваше.

– Нека те заведе на барбекю след работа.

– Благодаря, но аз съм вегетарианка.

Вегетарианка друг път. Беше правила сандвич с бекон за Бианка и сама изяде един.

– Ами да пийнем нещо тогава в „Петелът“?

– Много мило, че ме каните, но си имам приятел.

И за това излъга. Досега бе видял достатъчно, за да разбере, че е самотница.

– Ако размислиш, само кажи.

Мъжът отнесе пая и кафето си до голямата маса, но продължи да я наблюдава с периферното си зрение. Нищо чудно, че бе привлечен най-вече от бедрата ѝ.

Кафенето беше оживено, вътре имаше шарена сбирщина от местни клиенти, за които бе чувал твърде много от Бианка.

Тес вече познава всички. Казва, че много хора в града дължат работата си на Брад Уинчестър. Той е голямата клечка тук...

Тес казва, че местните гледали отвисоко на новите заселници, дошли от други щати, но не го показвали заради парите, които те вкарвали в...

Тес казва, че срещнала и хора на изкуството: някакъв тип, който работи с желязо, и една жена, която прави мандолини. Трябва да дадем парти.

Само през трупата му. И вече започваше да му призлява от това „Тес казва“. Явно Тес не беше споменала за заселниците в планината и разни оцеляващи из пущинака. Той беше срещнал неколцина, когато се разхождаше, включително и такива с деца. Те бяха интересни екземпляри – запалени еколози, които искаха да намалят въглеродния си отпечатък, или вярващи в теории на конспирациите, които се криеха от апокалипсиса, както и един-двама религиозни фанатици.

Иън се приближи до щанда. Пудрата захар по престилката на Тес явно бе останала от поничките. Той не можеше да разбере защо тези клисави, поръсени със захар неща изобщо минават за понички. Освен с формата си, нямаха нищо общо с леките като перца понички с глазура.

Той знаеше какво иска, но все пак погледна към дъската с менюто.

– Чаша кафе, половин килограм от най-черното кафе и две понички. С глазура.

Без да попита дали поничките са за тук, или за вкъщи, тя ги

пъкна в бяла книжна торбичка, въведе покупките му в касовия апарат и му подаде кафето в картонена чашка вместо в порцеланова.

– А ще дадеш ли на Бианка да пие?

– Предполагам, че си зависи от нея.

Ръцете ѝ застинаха над чекмеджето на касата, когато тя го погледна.

– Така ли?

Той не обичаше недомлъвките.

– Какво намекваш?

– Една чаша кафе няма да ѝ навреди.

– Ще го запомня.

– От какво е този белег на врата ти?

Повечето хора бяха твърде възпитани, за да го попитат, но на нея явно не ѝ пукаше за подобни любезности. На него също.

– Опитах се да се провра през една телена ограда, когато бях на осемнайсет, и ченгетата ме гонеха. Искаш ли да знаеш и за другите?

Един на ръката му от гадна среща с куче пазач в Ню Орлиънс. Друг на крака му от падане от покрив на жилищна сграда в Берлин. Когато си прекарал голяма част от живота си по стълби и прокрадвайки се из тъмните градски улички, се случват и гадости.

Но най-много ценеше назъбения белег на опакото на дланта си. Беше го получил, след като маркира поршето на баща си. Той му беше сувенир от побоя, който никога нямаше да забрави, а и доказателство, че се беше отбранявал.

– Не. Няма нужда.

Тя отхвърли не само въпроса му, но и него самия.

Той си взе кафето и рестото. Вместо да си тръгне обаче, както тя явно очакваше, седна в другия край на дългата маса, срещу загорелия пивовар, и отвори плика с поничките.

Една жена влезе. Нямаше как да знае със сигурност, че някога е била местната кралица на бала, но формата на лицето ѝ и русата ѝ хубост говореха красноречиво за това. Сега обаче русата ѝ, подстригана на черта коса бе изгубила обема си, а чертите на лицето ѝ се бяха изострили. Преди двайсет години вероятно е била доста пищна, но цялата сочност я бе напуснала.

– Тес, може ли да поговоря с теб?

– Здравейте, госпожо Уинчестър.

Уинчестър. Дори той беше чувал за местното момче, което преуспяло с някаква компания, която продавала имена на интернет домейни. После продал бизнеса си и използвал парите, за да финансира политическата си кариера.

Тес кимна към тийнейджърката, която придружаваше жената.

– Здравей, Ава.

А ето я и настоящата кралица на бала. Руса като майка си, но по-свежа. Заоблени бузи, розови устни, хубост в разцвета си. Тя се усмихна на Тес, после отиде при някакви младежи на маса до прозореца.

– Може ли да поговорим насаме?

Госпожа Уинчестър кимна към задната част на кафенето.

Тес беше сама на смяна, но тръгна по миниатюрното коридорче към тоалетната. Той ги виждаше, но не можеше да чуе разговора им.

Госпожа Уинчестър говореше, жестовете ѝ бяха резки, като всичко в нея. Когато Тес най-сетне заговори, изглеждаше спокойна пред това нападение. Госпожата тръсна глава, явно отхвърляйки думите ѝ. Междувременно дъщеря ѝ Ава правеше големи усилия да не поглежда към нея.

Любопитството му го подразни. Каквато и драма да се разиграваше, тя изобщо не го засягаше. Той взе пакета с поничките и кафето и сложи долар бакшиш на масата. Не обичаше да оставя Бианка сама.